

Ἀνάγραμμα.

Τὸ ἀνάγραμμα (anagramme) γίνεται διὰ τῆς μεταθέσεως τῶν στοιχείων μιᾶς τινος λέξεως ἢ φράσεως πρὸς σχηματισμὸν ἄλλης τινος λέξεως ἢ φράσεως. Ἦτο δὲ τοῦτο ἐν χρήσει καὶ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις, μάλιστα ἐπὶ Πτολεμαίων ὁ Δυκόφρων ὁ ἀκμάσας κατὰ τὸ 280 ἔτος π. Χ. ἐποίησε τὸ ἐξῆς ἀνάγραμμα μετατρέψας τὸ ὄνομα Πτολεμαῖος εἰς τὴν φράσιν ἀπὸ μέλιτος, καὶ τὸ ὄνομα τῆς συζύγου τοῦ Πτολεμαίου Ἀρσινόη εἰς ἴον Ἡρας. Διάφορα ἄλλα κατὰ διαφόρους ἐποχὰς ἀξιόλογα ἀναγράμματα ἐγένοντο καὶ ἰδίως πρὸς τιμὴν βασιλέων τινῶν. Οὕτω τὸ Louis XIII, roi de France et de Navarre, ἀνεγγραμμάτισθη, Roi très-rare, estime dieu de la fauconnerie. Τὸ ὄνομα τῆς τοῦ Λοδοβίκου ΙΔ' συζύγου Marie-Thérèse d' Autriche, ἀνεγγραμμάτισθη, Mariée au roi très-chrétien. Τὸ τῆς φίλης τοῦ Καρόλου Θ'. Marie Touche ἀνεγγραμμάτισθη, je charme tout. Ὁ δὲ Πολωνὸς Σαβλόγσκης ἀνεγγραμμάτισε πρὸς τιμὴν τοῦ Στανισλάου βασιλέως τῆς Πολωνίας τὸ ἐπίθετον αὐτοῦ Leczinski, ἥτοι τὸ λατινικὸν Domus Lescinia εἰς τὰς ἐξῆς πέντε φράσεις δηλ. Ades incolumis; omnis es lucida; mane sidus loci; sis columna Dei; I seande solium. Ἀποθανούσης δὲ πρό τινων ἐτῶν ἐν τῇ μεσημβρινῇ Ἀμερικῇ τῆς ὑπὲρ πατρίδος ὑπερμαχοῦσης νεάνιδος Policarpea Salavarrieta, ἀνεγγραμμάτισθη τ' ὄνομα αὐτῆς εἰς τὴν ἐξῆς ἰσπανικὴν ἐκφράσιν, iace por salvare la patria· οὕτω λέγουσιν καὶ οἱ ἱταλοὶ danno ἀναγγραμμάτιζοντες τὴν λέξιν donna.

Ἰπῆρξε δὲ ἐποχὴ καθ' ἣν αἱ βασιλεῖς καὶ μεγιστάνες κατεγίνοντο καὶ ἐφρόντιζον πολὺ πρὸς ἀναγγραμματοισμὸν τῶν ἰδίων ὀνομάτων, φρονοῦντες ὅτι οἱ εὐστοχοὶ ἀναγγραμματοισμοὶ καθίσταντο καλοὶ τῆς τύχης αὐτῶν οἰωνοί. Ὅθεν ὁ ἀκμάσας κατὰ τὸ 1588 ἔτος Γάλλος Daurat ἐκέρδησεν ἀρκετὰ χρήματα ἀναγγραμμάτιζων τὰ τῶν μεγιστάνων ὀνόματα· ὁ δὲ βασιλεὺς Λοδοβίκος ΙΓ' ἀντήμειψεν ἀδρῶς δικηγόρον τινὰ σχηματίσαντα 500 ἀναγράμματα

Εἰς ἀδδηγάρον.

Ῥαζῆς ὁ πηγαδόστομος τῶν τραπεζῶν ὁ γλάρος
Ἀφοῦ τὸν κόσμον ἔχαψεν τὸν ἔχαψεν ὁ Χάρος.

Εἰς ἀδόκιμον μεταφραστὴν τοῦ Ῥακίνα.

Μουραύκης ὁ Ἀλέξανδρος μετέφρασε Ῥακίνον
Αὐτὸν ἐκεῖνος, ἢ αὐτὸς μετέφρασεν ἐκεῖνον;

Εἰς Ἰωάννην Κωλέττην.

Τὸν δόλην ἠδὲ βίην αἰρόμενον Ἑλλάδος ἄρχειν
Ἐκδικῶς ἐνσκήψας μάρψῃ μόρος Κωλέττην.

Ἦ δ' Ἑλλάς στονόεσα ὑπὸ μῆνιδος, οὐχ ὑπὸ πένθους,
Αὐτὸν ἔδει, ἔφη, πρὶν τριῶν ἡδὴ θανεῖν ἐτείων.

ΣΗΜ. ΠΑΝΔ.

ἐκ τοῦ ὀνόματος τοῦ αὐτοῦ βασιλέως. Καὶ ὁ Bachet συνέταξε ποίημα ἐπιγραφόμενον Anagrammeana καὶ συγκείμενον ἐκ 1200 στίχων, ἕκαστος τῶν ὁποίων ἀποτελεῖ ἐν χωριστὸν ἀνάγραμμα.

Παράγραμμα.

Τὸ παράγραμμα (calembour) σχηματίζομεν μεταχειριζόμενοι λέξεις εἰς διπλὴν σημασίαν ἐκλυμβανομένας, εἰς τρόπον ὥστε νὰ διστάζῃ ὀλίγον τι ὁ ἀκροατὴς ἐπὶ τῆς ἀληθοῦς αὐτῶν σημασίας· οὕτω χ. π. λέγοντες.

Vidi mustelam in orientem, sub arbore sedentem.

Ὁ ἀκροατὴς δύναται νὰ ἐκλάβῃ τὸ vidi mustelam, ἀντὶ τοῦ vidimus telam.

Λίαν εὐστοχον παράγραμμα εἶναι καὶ τὸ ἐξῆς τοῦ Ῥωμαίου ποιητοῦ Νοιδίου ἐπὶ τῆς ἐπωνυμίας τῆς ὑπατικῆς οἰκογενείας Metellus τῆς καὶ κατὰ λέξιν σημαινούσης ἀχθοφόρος.

Fato Metelli Romae fiunt consules.

οὐχ ἦττον δὲ εὐστοχος καὶ ἡ τοῦ Μέτελλου ἔμμετρος ὡσαύτως ἀπάντησις·

Dabunt malum Metelli Nævio poetae.

Εἰς τὴν γαλλικὴν γλῶσσαν, ὡς εἰς μηδεμίαν ἄλλην, ἀπαντῶνται πλεῖστα εὐφρέστατα παραγράμματα.

I. ΔΕ-ΚΙΓ' ΑΛΛΑΣ.

ΕΛΛΗΝΙΚΑ

ΕΝ ΔΑΚΙΑ ΜΟΝΑΣΤΗΡΙΑ.

Πολλάκις ἐξ οικείων τὰ βέβη κατὰ τὴν παροιμίαν. Καθὼς ἄλλοτε ποτε οἱ σοφισταὶ τῶν Ἀθηνῶν ἐδικαιολόγουν τὴν τυραννίαν καὶ τὰς εἰς τὴν Ἑλλάδα ἐπιδρομὰς τῶν Περσῶν ἀναιρούμενοι ἐπιτηδεῖως ὑπὸ τοῦ Σωκράτους, οὕτω καὶ σήμερον εὐρέθησάν τινες Ἕλληνες, ἀμαθεῖς ἢ ἡμιμαθεῖς, μὴ γινώσκοντες, μηδὲ κατανοοῦντες τὰ αἴτια καὶ τὸν σκοπὸν τῆς κατακραυγῆς τῶν λεγομένων Βουλγάρων κατὰ τοῦ Ἑλληνικοῦ κλήρου, καὶ τῶν Δάκων, τῶν λεγομένων Ρουμάνων, (Βλάχων δηλαδὴ καὶ Μολδαβῶν) κατὰ τῶν ἐν αὐταῖς Ἑλληνικῶν μοναστηρίων καὶ μετοχιῶν, ἀλλ' ὁμῶς δικαιολογοῦντες ὡπωσδήποτε τὴν κατακραυγὴν αὐτὴν, χάριν ἰδίου τινὸς συμφέροντος, ἢ κατ' ἐπίδειξιν τυφλῆς φιλοδικαιοσύνης. Ἡ δικαιοσύνη οὐδέποτε τυφλόνεταί, ὡς ἡ τύχη.

Οἱ τοιοῦτοι Ἕλληνες κρίνουσιν ἴσως ἄχρι νῦν τὴν πολυθρόνητον ταύτην ὑπόθεσιν τῶν ἐν Δακίᾳ Ἑλ-

ληνικῶν Μοναστηρίων, ἀκούοντες μόνον τοὺς κατακραυγάζοντας ἰδιοτελῶς, οὐχὶ δὲ καὶ τοὺς ἀπολογουμένους καλογήρους, ὅπερ ἐναντίον τοῦ ὀρθοῦ λόγου, τοῦ δικαίου, τοῦ Εὐαγγελίου αὐτοῦ, τὸ ὅποιον παραγγέλλει νὰ μὴ κρίνῃ ὁ χριστιανὸς ποτε, πρὶν ἀκούσῃ καλῶς καὶ ἀπαθῶς ἀμφότερα τὰ διαφερόμενα μέρη. Ἀπηντήσαμεν κατὰ καιροὺς τινὰς λεγόμενους Ἕλληνας, συνηγοροῦντας μετὰ τῆς ἀνθελληνικῆς τῶν Βουλγάρων καὶ τῶν Δάκων συμμορίας ἀλόγως καὶ ἀσκόπως, καὶ προκατειλημμένους ὄντας κατὰ τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν κλήρου, γενικῶς εἰτ' ἐξ ἀσεβοῦς καὶ κακοήθους καὶ ἀδικιωτάτης ἀκρισίας περὶ τὰ τοιαῦτα, εἰτ' ἐξ ἀθρήσκων καὶ ξενικῶν ἀναγνώσεων καὶ συναναστροφῶν, εἴτε τέλος ἐκ τῆς Καϊρικῆς ἑτεροδιδασκαλίας, καὶ οὕτω προδοτικῶς παρέχοντας ὅπλα τοῖς ἐναντίοις κατὰ τῆς ἰδίας ἐαυτῶν ἐκκλησίας καὶ ἐθνότητος. Τοὺς λόγους καὶ τὸ παράδειγμα τοιούτων Ἑλληνίσκων προβάλλουσι καθ' ἡμῶν πάντοτε οἱ ὀλίγοι καὶ ἀσυγχώρητοι μισέλληνες καὶ μισορθόδοξοι τῶν ἀδελφῶν Δάκων, ὡς καὶ τῶν Βουλγάρων. Τί παράδοξον, ἐὰν εὐρέθησαν καὶ ἐν τῇ Δακίᾳ τοιοῦτοι Ἑλληνίσκοι, ἐγκρίνοντες τὰς πράξεις πάσας τῆς συμμορίας τοῦ Τέλου καὶ τοῦ Βολιάκου; Τί παράδοξον, ἐὰν καὶ αὐτοὶ οἱ διευθύνοντες τὰ ἐν Δακίᾳ ἑλληνικὰ προξενεῖα συμφωνῶσι πλαγίως μετὰ τῶν μωροπανούργων τοῦ ἑλληνισμοῦ διωκτῶν κατ' ἄγνοιάν τινὰ καὶ ἰδιοτέλειαν; Ἡμεῖς τοῦλάχιστον μετὰ λύπης εἶδομεν κατὰ καιροὺς ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ ἑλληνίδια μάταια καὶ θρασύστομα ἐκ Πελοποννήτου καὶ ὅθεν ἄλλοθεν, κακῶς ἀντιπροσωπεύοντα τὸν ἑλληνισμόν καὶ μὴ σεβόμενα, ὅσον ἐχρεώσταν, τὴν ἐκκλησίαν καὶ τὸν ἱερὸν κλῆρον τοῦ ἔθνους, διότι τοῦτο ἔμαθον, ὡς φαίνεται, καὶ πολλάκις θυμιάζοντα προθύμως τὴν ἱεράν τῶν Ὀθωμανῶν σατραπῶν διοίκησιν.

Ἐξ ὧν ἤκούσαμεν ἀμφοτέρωθεν καὶ καθ' ὅσον κρίνομεν τὰ περὶ Δακίας μακρόθεν, σημειοῦμεν αὐθις τ' ἀκόλουθα, πρὸς γνῶσιν τοῦ Πανελληνίου καὶ τῶν ἀδελφῶν Δάκων, ὅσοι ἀγαπῶντες τὸν ὀρθὸν λόγον καὶ σεβόμενοι τὸν Χριστὸν, ἀπέχουσι τοῦ πολιτικοῦ συστήματος τῶν σοφωτάτων ὁπαδῶν τοῦ Ἰησοῦ ἰσμοῦ, τοῦ Σαϊνσιμωνισμοῦ καὶ τοῦ Καϊρισμοῦ.

Κατὰ τοὺς ἱεροὺς κανόνας, καθ' οὓς ὑπάρχει καὶ διοικεῖται ἡ Καθολικὴ Ὁρθόδοξος τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία, τὰ προσφερόμενα τῷ Θεῷ οὐδέποτε ἀπαλλοτριοῦνται διοικούμενα ὑπὸ τοῦ ἱεροῦ κλήρου. Ἐν πρώτοις λοιπὸν οὐδὲν ἔχει δικαίωμα ἡ πολιτικὴ ἀρχὴ ἐπὶ τῶν ἐν τῇ Δακίᾳ μοναστηρίων καὶ μετοχίων οἷωνδήποτε, εἴτε Ἑλληνικῶν, εἴτε Βουλγαρικῶν ἢ Μολδαβικῶν. Ἀνέκαθεν ἡ Δακία, ὡς εἶπομεν πολλάκις, εἶχεν αἷμα πολὺ ἑλληνικόν. Φαίνεται δὲ ὅτι κατὰ τὰς ἐπιδρομὰς τῶν ἀρκτῶν καὶ ἀσιανῶν

βαρβάρων εἰς τὴν Θράκην καὶ τὴν Μικρασίαν ἐπὶ τοῦ λεγομένου μεσαιῶνος, οἱ Ἕλληνες κληρικοὶ θαμίζοντες εἰς τὴν Δακίαν μᾶλλον τῶν λαϊκῶν, διέσωσαν καὶ συντηρήσαν δραστικῶς οὐ μόνον τὴν χριστιανικὴν καὶ ὀρθόδοξον πίστιν διὰ τῆς ἑλληνικῆς γλώσσης, ἀλλὰ καὶ τὴν αὐτονομίαν τοῦ τόπου, εἰσάγοντες διὰ τῶν ἑλληνικῶν γραμμάτων καὶ ἐθίμων μικρὸν τινα ἐξευγενισμόν, ἐξ οὗ καὶ δύναιμι καὶ φήμη τις. Ἡ Βλαχία τότε καὶ ἡ Μολδαβία, καταπατούμεναι καὶ καταστρεφόμεναι συνεχῶς ὑπὸ τῶν βαρβαρικῶν ἐπιδρομῶν, ὑπῆρχον ἐρημωμέναι σχεδόν, καὶ μόνον ὁ ἑλληνισμὸς κυρίως ἐκ Βυζαντίου καὶ διὰ τῆς ναυτιλίας καὶ τῆς ἐκκλησίας διετῆρει ἐν ταῖς χώραις ταύταις ἱκμάδα τινὰ καὶ ζωήν. Τί παράδοξον λοιπὸν, ἐν οἷς Δάκοι καὶ οἱ ἡγεμόνες αὐτῶν φιλόχριστοι ὄντες καὶ αἰσθανόμενοι τὴν μετὰ τῶν Ἑλλήνων συγγένειαν καὶ τὴν ἀνάγκην τῆς μετ' αὐτῶν φιλικῆς σχέσεως, ἀφιέρωσαν κατὰ καιροὺς καὶ αὐτοὶ τινὰ κτήματα εἰς τὰ ἑλληνικὰ ἐκεῖ μοναστήρια καὶ μετόχια, ὑπάρχοντα ἐξ ἀμνημονεύτων χρόνων καὶ συντηρούμενα ὑπὸ τῶν ἐκεῖ Ἑλλήνων, οὐ μόνον τῶν κληρικῶν, ἀλλὰ καὶ τῶν λαϊκῶν;

Τὰ ἐν Δακίᾳ ἑλληνικὰ μοναστήρια καὶ μετόχια εἶχον ἤδη ὑπαρξιν καὶ κτήσιν ἐκεῖ πρὸ τῆς ὑπάρξεως τῶν ἡγεμονιῶν. Ὁ πρῶτος ἐν αὐταῖς ἡγεμὼν ὑπῆρξεν Ἕλλην τις ἐνόματι Δρακούλης, ἡγεμονεύσας ὀλίγον χρόνον. Ἀκολούθως δὲ οἱ Ὀθωμανοὶ ἐκυρίευσαν αὐτὰς, καθὼς καὶ τὴν Οὐγγαρίαν προσκαίρως, καὶ μόνον ὁ ἑλληνικὸς κλῆρος διέσωσε τὰς χώρας ταύτας ἀπὸ γενικῆς αἰχμαλωσίας καὶ καταστροφῆς, προβάλλων τοῖς Ὀθωμανοῖς κατὰ τὸ ἀληθές, ὅτι πᾶσα σχεδὸν ἡ γῆ τῆς Βλαχίας καὶ τῆς Μολδαβίας ἀνήκει εἰς τὰ μοναστήρια καὶ μετόχια τοῦ Ἁγίου Τάφου, τοῦ Ἁγίου Ὄρους κλ. Καὶ ἐπειδὴ οἱ Ὀθωμανοὶ ἐσέβαντο ἐξ ἀνάγκης τὴν ἐκκλησίαν καὶ τὸν ἱερὸν κλῆρον τῶν Ἑλλήνων ἢ Γραικῶν ἢ Ῥωμαίων Βυζαντίων, οὐχὶ βέβαια χάριν τῶν ὀλίγων καὶ ἀνισχύρων ἐντοπίων κατοίκων τῆς φίλης Δακίας, οἵτινες σήμερον αὐξηθέντες διὰ τῆς ἑλληνικῆς συνδρομῆς, ἐρρίλυνσι μᾶλλον πρὸς τὸ ἴδιον ἐαυτῶν συμφέρον εὐγνωμοσύνην τινὰ καὶ περιποίησιν, οὐχὶ ἀποστροφὴν καὶ διωγμὸν κατὰ τῆς ἑλληνικῆς φυλῆς καὶ γλώσσης τόσοι ἀκαίρως καὶ ἀστόχως.

Ἀφιέρωσαν βέβαια καὶ οἱ Δάκοι καὶ οἱ ἡγεμόνες αὐτῶν Γρίκαι, Καντεμίραι καὶ Βραγκοβάνοι γαίας τινὰς εἰς τὰ ἑλληνικὰ μοναστήρια καὶ μετόχια, τὰ ὅποια πρὸς τὸ ὑπάρχειν καὶ πλουτεῖν οὐδεμίαν εἶχον χρεῖαν τῶν τοιούτων ἀφιερωμάτων. Οἱ Ἕλληνες κληρικοὶ καλλιεργήσαντες αὐτὰς ἰδίῳις ἀναλώμασι καὶ μόχθοις, ὠφελήθησαν καὶ ὠφέλησαν τὸν τόπον. Μέχρι σήμερον οἱ Ἕλληνες κληρικοὶ διατηροῦσιν ἐν τοῖς σχολείοις πολλοὺς ὑποτρόφους μαθητάς, μισθοῦσι

διδασκάλους τῶν Δάκων, ἐλεοῦσι καθ' ἐκάστην πολ-
λὰς δακικὰς οἰκογενεῖας καὶ πρῶτοι αὐτοὶ συνέστη-
σαν ἐν τῇ Δακίᾳ νοσοκομεῖα καὶ ὀρφανοτροφεία, δια-
τηρούμενα καὶ βοηθούμενα ὑπὸ τῶν ἐλληνικῶν μο-
ναστηρίων. Τέλος ἀπὸ τινῶν ἐτῶν τὰ μοναστήρια
ταῦτα παραχωροῦσι καὶ μέρος τοῦ εἰσοδήματος εἰς
τὴν πολιτικὴν τοῦ τόπου ἐξουσίαν, ὅπερ ἀσυγχώρη-
τον κατὰ τοὺς κανόνες. Τί πλέον ζητοῦσι παρὰ τῶν
μοναστηρίων αὐτῶν οἱ περὶ τὸν Βολιάκον καὶ τὸν
Τέλον ἄβρησκοι καὶ ἀδικώτατοι ψευδοπολιτικοί; Ὁ
λόκληρον τὸ εἰσόδημα τῶν ἡμετέρων καταστημά-

βάσεων, καλπονοθεύσεων καὶ ὅσων ἄλλων κακῶν ἀ-
κούομεν καθ' ἡμέραν πληρούμενον τὸν ἀέρα.

Κάλπη ἐκαλεῖτο τὸ πάλαι ἢ νῦν καλουμένη Γι-
βραλτάρη (*Γιβέλ εἰλ Ταρίκ* ἀραβιστί), πόλις τῆς ἰ-
σπανικῆς χερσονήσου παρὰ τὰ Γάδαιρα κειμένη ἐπ'
ἀκρωτηρίου, κλειδὸς τῆς Μεσογείου θαλάσσης, καὶ
διὰ τοῦτο ἐπὶ τῶν κατεχόντων αὐτὴν Ἀγγλῶν ὡς
κόρη ὀφθαλμοῦ θεωρουμένη. Περί ταύτης δέ, καὶ οὐχὶ
περί τῆς ἄλλης κάλπης, θέλομεν εἶπει ὀλίγα τινα, τὴν
εὐκαιρίαν λαμβάνοντες ἐκ τῆς ἐνώσεως τῶν Ἰονίων
νήσων, ἐξ ἧς πολλὰ ἐν ἀρχῇ ἤλπισαν καὶ οἱ Ἰσπανοί.

Γιβραλτάρη.

των, ἵνα ἐντροπῶσιν αὐτοὶ ἐν πάσῃ παρχυσίᾳ καὶ
ἀνασχυντίᾳ, συμποσιάζοντες καὶ περιγελῶντες τὴν
Ἑλλάδα, τὴν Εὐρώπην καὶ πάντα τὸν χριστιανισμόν;

Προβάλλουσιν ὅμως, ὅτι οἱ Ἕλληνες κληρικοὶ κα-
τασπαταλῶσι τὸ εἰσόδημα τῶν μοναστηρίων. Κατὰ
τοὺς ἱεροὺς κανόνες ἠδύνατο ἡ Κυβέρνησις τῆς Βλα-
χίας καὶ τῆς Μολδαβίας νὰ γνωστοποιῇ τὰς κατα-
χρήσεις τῶν κληρικών εἰς τὸ Πατριαρχεῖον καὶ νὰ
ζητῇ τὴν ἐπὶ ἀνόρθωσιν. Ἀλλ' οἱ περὶ τὸν Τέλον ζη-
τοῦσι καταστροφὴν τῶν μοναστηρίων, τῆς ὀρθοδο-
ξίας, τῆς χριστιανικῆς πίστεως, οὐχὶ κανονικὴν ἐπα-
νόρθωσιν. Σημειωτέον δὲ ὅτι καὶ αἱ καταχρήσεις ἐ-
πίτηδες αὐξάνονται καὶ κηρύττονται δι' ἄλλον
σκοπόν.

Ι. Γ. ΛΑΤΡΗΣ.

ΟΛΙΓΑ ΠΕΡΙ ΚΑΛΠΗΣ.

Δὲν πρόκειται βεβαίως ἐνταῦθα περὶ τῆς συνή-
θους εἰς τὰ ἡμέτερα στόματα ἀρρήκτου κάλπης οὔτε
περὶ βουλευτικῶν ἢ δημοτικῶν ἐκλογῶν, περὶ ἐπεμ-

Ἡ Κάλπη συνείχετο ἄλλοτε πρὸς τὴν Ἀφρικὴν
καὶ κατὰ τὰ μυθολογούμενα ὁ Ἡρακλῆς ἐχώρισε τὰ
ὄρη Ἀβύλῃν καὶ Κάλπην ἀνοίξας εἰς τὰ ὕδατα διόδον
καὶ δούς εἰς ἐκεῖνα τὸ ὄνομα *Ἡράκλειοι στήλαι*. Ἐ-
θεωροῦντο δὲ αἱ Ἡράκλειοι στήλαι ἡ τελευταία ἐ-
σχατιὰ τῆς γῆς πρὸς δυσμὰς.

Μετωνομάσθη δὲ ἡ Κάλπη Γιβραλτάρη ἀπὸ τοῦ
πρώτου στρατηγοῦ τοῦ ὡδηγήσαντος τοὺς Μάβρους εἰς
Ἰσπανίαν, ὀνομαζομένου Ταρίκ—*Γιβέλ εἰλ Ταρίκ*, ὁ-
ρος τοῦ Ταρίκ—ἢ ἀπὸ τοῦ *Τέερ* πτηνοῦ—ὄρος τοῦ
πτηνοῦ.—Κεῖται μὲν ἐν τῇ Οὐανδαλιτίᾳ ἐπαρχίᾳ
τῆς Ἰσπανίας, ἀνήκει δὲ εἰς τὴν Ἀγγλίαν καταλα-
βοῦσαν τὸ ἀκρωτήριο καὶ τὴν πόλιν τῷ 1704,
κατὰ τὸν πόλεμον τῆς διαδοχῆς τῆς Ἰσπανίας.
Ἡ συνθήκη τῆς Ἰτρέχτης ἐπεκύρωσεν αὐτῇ τὴν
κατοχὴν. Καὶ δαπανᾷ μὲν πάμπολλα ἡ Βρετα-
νία πρὸς διατήρησιν τοῦ ἀκρωτηρίου τούτου, ἀλλὰ
θεσπίζει δι' αὐτῆς ὀλοκλήρου τῆς Μεσογείου διότι
οὐ μόνον εὐθετος εἶναι ἀλλὰ καὶ εὐλίμενος ὁ
βράχος, καὶ βαθύτατα σπήλαια περιέχει χρησιμώ-
τατα εἰς τὴν ἐκεῖ φρουράν. Εἰς αὐτὰ ταῦτα ἀ-
ποβλέπουσα ἡ Γαλλία ἐπαχείρησε πολλάκις, συμ-